

Володимир КОРОТАЄВ,

кандидат юридичних наук, доцент,
заслужений юрист України,
академік Української академії наук,
судовий експерт вищої категорії,
директор Дніпропетровського науково-
дослідного експертно-криміналістичного
центру Міністерства внутрішніх справ

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОГО НАУКОВО-ДОСЛІДНОГО ЕКСПЕРТНО-КРИМІНАЛІСТИЧНОГО ЦЕНТРУ МВС УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТА ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ

В статті здійснено аналіз чинного законодавства України щодо регулювання судово-експертної діяльності Державного науково-дослідного експертно-криміналістичного центру МВС України як суб'єкта протидії злочинності. В роботі зроблено узагальнений історичний екскурс щодо створення Державного науково-дослідного експертно-криміналістичного центру МВС України та Експертної служби МВС України. На підставі окремих досліджень присвяченим класифікації нормативно-правових актів, які регулюють діяльність Експертної служби МВС України, узагальнено та класифіковано функції Експертної служби та визначено предметну сферу нормативно-правового регулювання.

Експертні установи своєю діяльністю посідають не тільки одне з провідних місць під час здійснення правосуддя України, забезпечуючи його «незалежною, кваліфікованою і об'єктивною експертизою, орієнтованою на максимальне використання досягнень науки і техніки» [1], а й відіграють суттєву роль у протидії злочинності. Науковий прогрес та можливості застосування засобів, методів та технологій з різних галузей знань в інтересах забезпечення безпеки, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень має не одне століття історії. В цьому сенсі Україна перебувала в авангарді запровадження таких технологій. Так, у Києві за ініціативи Рудого Г. М. у 1902 році було створено антропометричний кабінет при розшуковій частині Київської міської поліції в складі якого вже у 1904 році було відкрито перше в державі дактилоскопічне бюро [2, с.263-283]. Сьогодні в силу стрімких соціальних, економічних та політичних зрушень, що суттєво впливають в тому числі на здійснення протидії злочинності, питання урегульованості діяльності судово-експертних установ не втрачає своєї актуальності. Державні спеціалізовані установи, до яких належить Експертна служба МВС України в складі якої ключовим суб'єктом є Державний науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України, маючи особливі

повноваження в сфері судово-експертної діяльності, стають основними суб'єктами протидії злочинності, котрі здатні забезпечувати правоохоронні органи якісним застосуванням додаткових знань з різних галузей науки і техніки.

З розвитком дослідницької діяльності щодо забезпечення більш якісних результатів правоохоронної діяльності та правосуддя виникла потреба не тільки у рекомендаціях щодо методики проведення окремих досліджень та техніки застосування спеціальних засобів для протидії злочинності, й у створенні та упорядкуванні системи суб'єктів й законодавчому закріпленню такої діяльності. Такій тематиці присвячено досить багато досліджень як в Україні, так і світі. Серед вітчизняних науковців, які пов'язували свої дослідження із зазначеною темою, є В. П. Бахін, В. А. Журавель, А. В. Іщенко, В. С. Кузьмічев, В. К. Лисиченко, В. Г. Лукашевич, Є. Д. Лук'янчиков, І. В. Пиріг, М. В. Салтевський, К. О. Чаплинський, В. Ю. Шепітько та інші.

Метою статті є аналіз чинного законодавства щодо регулювання діяльності Державного науково-дослідного експертно-криміналістичного центру МВС України на підставі чого запропонувати узагальнення та класифікацію його основних функцій, а також окреслити предметну сферу діяльності.

В наукових роботах, присвячених розвитку та становленню експертної діяльності, що забезпечує протидію злочинності, є різні підходи до періодизації. В контексті тематики дослідження заслуговує на увагу точка зору, яка враховує становлення судово-експертних установ МВС України. Так Пиріг І. В., виокремлює чотири етапи: «перший – дореволюційний – етап створення умов для утворення експертних установ та безпосередня їх організація (1864 – 1917 рр.); другий – етап розвитку експертних установ між двома світовими війнами (1918 – 1941 рр.); третій – етап відродження експертних установ та інтенсифікація їх діяльності (1943 – 1997 рр.); четвертий – сучасний етап розвитку експертних установ на теоретичній основі судової експертології та новітніх досягнень науки, техніки та інформаційних технологій» [3, с.196-203]. При цьому четвертий період, як «період становлення експертної служби», він пов'язує саме з утворенням Державного науково-дослідного експертно-криміналістичного центру (ДНДЕКЦ) МВС України [3, с. 202].

Державний науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України, як основний елемент експертної служби МВС України, є однією із визначених Законом України «Про судову експертизу» державних спеціалізованих установ, що здійснює судово-експертну діяльність». Так, відповідно до ч. 1 ст. 7 Закону України судово-експертну діяльність «здійснюють державні спеціалізовані установи, їх територіальні філії, експертні установи комунальної форми власності, а також судові експерти, які не є працівниками зазначених установ, та інші фахівці (експерти) з відповідних галузей знань у порядку та на умовах, визначених цим

Законом» [1].

Державний науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України (далі - ДНДЕКЦ МВС України або Центр) як юридична особа і окремий суб'єкт правовідносин зареєстровано з 12 травня 1998 року. Правовою підставою для його утворення була Постанова Кабінету Міністрів України від 6 травня 1998 р. № 617 «Про утворення Державного науково-дослідного експертно-криміналістичного центру Міністерства внутрішніх справ» [4]. Згідно цієї Постанови Центр створено у межах асигнувань та за пропозицією Міністерства внутрішніх справ, яку було підтримано Міністерством фінансів, Міністерством економіки, Міністерством юстиції та Міністерством у справах науки і технологій, на базі Експертно-криміналістичного управління, Центру криміналістичних досліджень і Вибухотехнічної служби, що вже діяли в системі МВС України на той час. Після цього Наказом МВС України від 12 травня 1998 р. на базі експертно-криміналістичних управлінь, відділів, відділень апаратів ГУМВС, УМВС, УМВСТ, міських управлінь, підпорядкованих їм криміналістичних і вибухотехнічних підрозділів та експертно-криміналістичних відділів, відділень, груп міськрайлінорганів внутрішніх справ утворено науково-дослідні експертно-криміналістичні центри (НДЕКЦ) при Головних управліннях МВС України в Криму, м. Києві та Київській області, Управліннях МВС України в областях, м. Севастополі та на транспорті [5]

У 2000 році відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України № 988 від 20.06.2000 року на базі ДНДЕКЦ МВС України і відповідних експертно-криміналістичних підрозділів при головних управліннях Міністерства внутрішніх справ в Криму, м. Києві, Київській області, управлінь Міністерства внутрішніх справ в областях, м. Севастополі і на транспорті, утворено експертну службу Міністерства внутрішніх справ (далі – Експертна служба). Цією ж Постановою (пунктом 2) було затверджено Положення про експертну службу Міністерства внутрішніх справ (далі – Положення від 20.06.2000 року), яке до сьогодні вже двічі набувало нової редакції [6]. Вперше у 2012 році після втрати чинності вказаного пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 20 червня 2000 р. № 988 згідно Постанови Кабінету Міністрів України від 13 червня 2012 р. № 533 «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань діяльності Міністерства внутрішніх справ» [7] та прийняття Наказу МВС України № 691 від 09.08.2012 року «Про затвердження Положення про Експертну службу Міністерства внутрішніх справ України» [8]. Вдруге у 2015 році у зв'язку із прийняттям Наказу МВС України № 1343 від 03.11.2015 року «Про затвердження Положення про Експертну службу Міністерства внутрішніх справ України» (далі – Положення) [9], який скасовував попередній. Як зазначено у пункті 2 цього Положення «експертна служба МВС у своїй діяльності керується Конституцією України, законами України, міжнародними договорами України, указами Президента України та

постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами Кабінету Міністрів України, іншими актами законодавства України, нормативними документами у сфері стандартизації, наказами МВС та цим Положенням» [9].

У відповідності до вказаного Положення до завдань експертної служби МВС належать наступні:

1) забезпечення органів досудового розслідування, судових органів, інших державних органів, а також юридичних і фізичних осіб незалежною, кваліфікованою та об'єктивною експертизою;

2) проведення оцінки відповідності (випробування, сертифікації, інспектування) продукції, процесів і послуг; оцінки майна, майнових прав та здійснення професійної оціночної діяльності; огляду та експертного дослідження транспортних засобів і реєстраційних документів, що їх супроводжують; відстрілювання вогнепальної зброї та огляду її технічного стану та інших робіт у межах компетенції;

3) ведення криміналістичного обліку, організація належного використання інформаційних фондів;

4) організація та забезпечення відповідно до законодавства науково-дослідної діяльності, упровадження її результатів [9].

У відповідності до пункту 4 Положення на виконання вказаних завдань Експертна служба здійснює наступні види діяльності:

1) здійснює судово-експертну діяльність, проводить судову експертизу в кримінальному та виконавчому провадженнях, адміністративних, цивільних і господарських справах, справах про адміністративні правопорушення;

2) забезпечує в межах повноважень функціонування криміналістичного обліку та перевірку за ним, а також натурних зразків або каталогів продукції, технічної документації та іншої інформації, необхідної для створення й оновлення методичної та нормативної бази судової експертизи;

3) забезпечує участь судових експертів та фахівців установ Експертної служби МВС як спеціалістів під час проведення огляду місця події, здійснення досудового розслідування та судового розгляду відповідно до законодавства;

4) проводить оцінку майна, майнових прав та здійснює професійну оціночну діяльність, здійснює рецензування звітів про оцінку майна (акта оцінки майна) та надає висновки в межах повноважень, визначених законодавством;

5) забезпечує проведення відстрілювання вогнепальної зброї та огляд її технічного стану;

6) проводить оцінку відповідності (випробувань, сертифікації, інспектування), розглядає та погоджує проекти технічних умов, іншу технічну та конструкторську документацію на продукцію, процеси і послуги, виконує інші роботи в межах своєї компетенції;

7) організовує та забезпечує в установленому порядку навчання (підготовка, стажування, курсові збори) та атестацію працівників установ

Експертної служби МВС, які залучаються для проведення судової експертизи та/або беруть участь у розробленні теоретичної та науково-методичної бази судової експертизи;

8) веде базу даних реєстру атестованих судових експертів Експертної служби МВС;

9) організовує матеріально-технічне та інше ресурсне забезпечення установ Експертної служби МВС;

10) впроваджує єдину систему управління установами Експертної служби МВС;

11) узагальнює та забезпечує спільне використання судово-експертної практики;

12) здійснює міжнародне співробітництво в галузі судової експертизи та криміналістики відповідно до законодавства України;

13) проводить науково-дослідну, науково-методичну та інформаційну діяльність у галузі судової експертизи і криміналістики;

14) розробляє та в установленому порядку вносить пропозиції щодо вдосконалення законодавства, інших нормативно-правових і нормативно-технічних документів;

15) виконує в межах своєї компетенції інші роботи і надає платні послуги відповідно до законодавства України [9].

До вказаного переліку завдань слід додати нові повноваження щодо адміністрування Електронного реєстру геномної інформації людини, що виникли у зв'язку з прийняттям Закону України «Про державну реєстрацію геномної інформації людини», який введено в дію 6 лютого 2023 року [10]. На виконання цього Закону України та «з метою врегулювання механізму функціонування Електронного реєстру геномної інформації людини» МВС України було прийнято Наказ № 639 від 04.08.2023 року, який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 20 вересня 2023 р. за № 1657/40713 «Про затвердження Положення про Електронний реєстр геномної інформації людини» [11].

Відповідно до пунктів 4 та 5 цього Наказу МВС України «держателем Електронного реєстру та володільцем інформації, що обробляється в ньому, є держава в особі Міністерства внутрішніх справ України, що здійснює організаційне, нормативно-правове забезпечення функціонування Електронного реєстру та контроль за дотриманням вимог законодавства щодо його ведення, а «адміністратором Електронного реєстру є Державний науково-дослідний експертно-криміналістичний центр Міністерства внутрішніх справ України», що забезпечує виконання наступних функцій:

– формування та функціонування Електронного реєстру;

– методичне, методологічне забезпечення функціонування Електронного реєстру;

– перевірку повноти та актуальності відомостей, що містяться в Електронному реєстрі, вжиття заходів щодо усунення недоліків, виявлених у

роботі Електронного реєстру;

- реалізацію заходів із технічного, технологічного та програмного забезпечення функціонування Електронного реєстру;
- здійснення заходів із створення, підтримки та технічного адміністрування інформаційно-комунікаційних засобів, програмних та апаратних компонентів, що використовуються для забезпечення функціонування Електронного реєстру;
- збереження інформації, що міститься в Електронному реєстрі;
- визначення електронної інформаційної взаємодії;
- надання, обмеження, припинення доступу до Електронного реєстру користувачам Електронного реєстру;
- упровадження та вдосконалення програмно-апаратних засобів ведення Електронного реєстру відповідно до нормативно-правових актів;
- обробку (збирання, реєстрацію, накопичення, зберігання, поновлення, пошук, використання і поширення (розповсюдження, передавання), знищення) геномної інформації людини в Електронному реєстрі згідно із Законом;
- аналіз та діагностику збоїв або припинення роботи апаратно-програмних інформаційних ресурсів Електронного реєстру;
- моніторинг та аналіз якості функціонування Електронного реєстру;
- здійснення контролю за дотриманням користувачами Електронного реєстру вимог законодавства щодо доступу до його інформаційних ресурсів у межах їх повноважень;
- виконання інших завдань, покладених на нього держателем Електронного реєстру, що необхідні для реалізації цілей, визначених цим Положенням [11].

Отже по суті Експертною службою здійснюється три основні функції, які умовно можна назвати як:

- 1) спеціалізована – експертна, оціночна та фахова щодо участі спеціалістів під час проведення огляду місця події, здійснення досудового розслідування та судового розгляду);
- 2) обліково-реєстраційна – збір та обробка даних, що дозволяють вирішувати завдання протидії злочинності;
- 3) науково-методологічна – теоретичне та практичне удосконалення проведення досліджень та організації судово-експертної діяльності.

Значний обсяг повноважень та виконуваних функцій ДНДЕКЦ МВС України, як основного елемента Експертної служби МВС, створює необхідність належного нормативно-правового регулювання та упорядкування його діяльності. В сенсі узагальнення та диференціації чинного законодавства слушною вбачається систематизація нормативно-правових актів, котрі складають основу нормативно-правового регулювання діяльності Експертної служби, як більш загальної структурної одиниці в системі

експертних установ України, яка зроблена В.В. Горбонос. Систематизацію вона здійснила у такій послідовності: «1) Конституція України; 2) закони України, включаючи кодифіковані закони; 3) міжнародні договори згода на обов'язковість яких надана Верховною радою України; 4) укази Президента України; 5) постанови Кабінету міністрів України; 6) інші підзаконні нормативно-правові акти (накази та розпорядження центральних органів виконавчої влади); 7) нормативні акти Експертної служби МВС України; 8) постанови Пленуму Верховного суду України (далі – ВС України), які не є джерелами права, але мають рекомендаційний характер і активно впроваджуються в діяльність Експертної служби МВС України» [12]. За такою послідовністю авторкою надано узагальнену класифікацію із зазначенням вихідних даних нормативно-правових актів та сфери їх регулювання. Запропонована класифікація потребує більш детальної уваги, при цьому основну увагу звернемо не на самі нормативно-правові акти, а на правовідносини, що вони регулюють.

Так, національні Закони у сфері судово-експертної діяльності вона поділяє на три групи, які:

1) закріплюють підстави проведення судової експертизи та експертних досліджень працівниками Експертної служби МВС України, а також їх участь у кримінальному, адміністративному, цивільному, господарському судочинстві та провадженнях у справах про адміністративні правопорушення;

2) регламентують окремі організаційні аспекти діяльності Експертної служби МВС України, зокрема встановлюють гарантії діяльності експертів, у частині забезпечення їхньої особистої безпеки та безпеки членів їхніх сімей, попереджують виникнення та поширення будь-яких корупційних проявів;

3) регулюють процедуру проведення судової експертизи та експертних досліджень.

В свою чергу акти та постанови Уряду на групи які: «1) стосуються її функціонування, зокрема: рішення про утворення цієї служби; визначають перелік платних послуг, що надаються даною службою; 2) регулюють загальний порядок і процедуру проведення судових експертиз і окремі види останньої: дослідження наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів; облік і розслідування обставин нещасних випадків, професійних захворювань, аварій на виробництві; 3) регламентують професійну діяльність працівників у частині оплати їхньої праці; 4) встановлюють засади міжнародного співробітництва».

Підзаконні нормативно-правові акти МВС України вона класифікувала за сферою вирішуваних питань про: «1) різні аспекти діяльності цієї служби, серед яких: організаційно-функціональний; діяльність Експертно-кваліфікаційної комісії МВС України; функціонування спеціальних криміналістичних обліків; контрольна діяльність; 2) проведення досліджень, зокрема дактилоскопічних, а також таких об'єктів, як: зброя та боєприпаси до неї; наркотичні засоби, психотропні речовини, прекурсори; транспортні

засоби; 3) залучення експертів; 4) фінансове забезпечення судово-експертної діяльності та проведення експертних досліджень, як от оплата роботи експертів або формування коду платежу для оплати цих досліджень».

Що стосується нормативних актів Експертної служби в її роботі зазначається, що вони «регулюють внутрішньо організаційні питання, пов'язані з: «1) внутрішнім трудовим розпорядком; 2) контролем за якістю досліджень і проведенням перевірок територіальних підрозділів Експертної служби МВС України [12].

Узагальнюючи систематизацію нормативно-правових актів, що регулюють діяльність ДНДЕКЦ МВС України у поєднанні із вищевказаними трьома основними функціями Експертної служби (спеціалізована, обліково-реєстраційна та науково-методологічна), і не використовуючи їх класифікацію за юридичною силою, що притаманна для всієї системи законодавства, можна виокремити дві основні групи нормативно-правових актів за їх сферою (предметом) регулювання:

1) організаційно-розпорядчі – ті, що регулюють питання управління, координації, взаємодії, діловодства, оплати праці та інших питань, що стосуються діяльності Експертної служби та взаємовідносин з іншими суб'єктами правовідносин;

2) експертно-процедурні – ті, що стосуються виключно судово-експертної та оціночної діяльності, їх юридичної значимості, тобто підстав і порядку проведення експертиз, інших досліджень, повноважень експерта, особливостей використання досліджень у вирішенні правових спорів чи притягнення до відповідальності тощо.

1. Про судову експертизу: Закон України від 25.02.1994 року № 4038-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4038-12#Text>

2. Рудой Г. М. – родоначальник поліцейської експертно-криміналістическої служби в Україні. Чисников В. Н. Криміналістика і судова експертиза. Випуск 63 с. 263-283

3. Пиріг І. В. Історія становлення та розвитку експертної діяльності в органах внутрішніх справ [Електронний ресурс] / І. В. Пиріг. *Право і суспільство*. 2011. № 6. С. 196-203. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2011_6_41

4. Про утворення Державного науково-дослідного експертно-криміналістичного центру Міністерства внутрішніх справ: Постанова Кабінету Міністрів України від 06.05.1998 року № 617 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/617-98-%D0%BF#Text>.

5. Експертна служба МВС. Державний науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України. Офіційний сайт.URL: <https://dnдекс.mvs.gov.ua/історія-розвитку-експертної-служби/>.

6. Про утворення експертної служби Міністерства внутрішніх справ. Постанова Кабінету Міністрів України № 988 від 20.06.2000 року. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/988-2000-%D0%BF#Text>.

7. Про визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України з питань діяльності Міністерства внутрішніх справ. Постанова Кабінету Міністрів України № 533 від 13 червня 2012 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/533->

2012-%D0%BF#Text.

8. Про затвердження Положення про Експертну службу Міністерства внутрішніх справ України. Наказ МВС України № 691 від 09.08.2012 року. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 7 вересня 2012 р. за № 1541/21853. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1541-12#Text>.

9. Про затвердження Положення про Експертну службу Міністерства внутрішніх справ України. Наказ МВС України № 1343 від 03.11.2015 року. Зареєстровано у Міністерстві юстиції України 06 листопада 2015 р. за № 1390/27835 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1390-15#Text>.

10. Про державну реєстрацію геномної інформації людини: Закон України від 09.07.2022 року, № 2391-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2391-20#n207>.

11. Про затвердження Положення про Електронний реєстр геномної інформації людини: Наказ МВС України № 639 від 04.08.2023 року, зареєстровано в Міністерстві юстиції України 20 вересня 2023 р. за № 1657/40713 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1657-23#Text>.

12. Горбонос, В. (2021). Класифікація нормативно-правових актів, які регулюють діяльність Експертної служби МВС України. Знання європейського права. 73-78. 10.32837/chem.v0i3.102.

Олександр КОСИЧЕНКО,

доцент кафедри інформаційних технологій
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат технічних наук, доцент

СМАРТФОН ЯК ДЖЕРЕЛО РИЗИКІВ КІБЕРБЕЗПЕКИ

Сучасний смартфон – це повноцінний маленький комп'ютер, який, на відміну від настільного комп'ютера або ноутбука, має постійний доступ в Інтернет і тому несе в собі великі ризики: як звичайні комп'ютерні (віруси, не документовані можливості, закладки, стеження), так і інформаційні (вплив на свідомість свого власника, нав'язливий контент, залучення до небезпечних груп у соцмережах). Під впливом на свідомість ми розуміємо насамперед те, що смартфон – платформа для завантаження адиктивного (від англ. addiction – схильність, згубна звичка) контенту, що несе цілий букет ризиків та залежностей: ігри, відеоролики, порнографія, пропаганда тощо.

Основні властивості смартфона, що породжують ці ризики, такі:

- платформа для доставки нав'язливої реклами;
- джерело неконтрольованих повідомлень, пропозицій, приманок, розводок та інших впливів на користувача;
- платформа для встановлення небажаного та непроханого програмного забезпечення: вірусів, троянських програм, шпигунів, рекламних закладок тощо;